

BƏRƏNCÜ BULAĞI

Rafiq YUSİFOĞLU

Yardımlıya, dostumgilə qonaq getmişdim. Yol boyu gördüyüm zümrüd donlu meşələr, dağlar, dərələr, qıvrıla-qıvrıla uzanan yollar, dağların döşündə arı pətəklərinə bənzəyən evlər ruhumu oxşayırdı. Yardımlı şəlaləsi elə bil məni ovsunlamışdı.

Dostum məni görəndə gözlərinə inanmadı. Qucaqlaşdıq. Ürəklərimizdə sevinc şəlaləsi çağladı. O yandan, bu yandan söhbət saldıq. Xatirələr dünyası bizi öz qoynuna aldı. Maşına minib üzüyuxarı - dağlara sarı yol aldıq. Yolun sağ tərəfi kol-koslu təpəlik, sol tərəfi isə meşəlik idi. Xeyli getdikdən sonra maşın yolun kənarında saxlayıb, kiçik dağ çayının sahilinə endik. Uzaq-uzaq dağlardan gələn Viləşin suyu göz yaşı kimi dumduru idi.

Çayın o biri sahilinə adladıq. Meşənin qoyundan çıxan gözəl bir bulaqla rastlaşdıq. Onun suyu bumbuz idi. Yuyunduqca, içdikcə adama ləzzət eləyirdi.

Bulağın adını soruşdum. Dostum gülüm-sündü:

- Bəlkə də bundan sərin, bundan saf sulu bulaqlar var. Ancaq mən bilən dünyanın heç bir yerində bu adda çeşməyə rast gəlməzsən:
- Bərəncü bulağı.

Mə'nasını soruşsam da, heç kəs bərəncü sözünün nə olduğunu söyləyə bilmədi. Ancaq dostum şahidi olduğu maraqlı bir əhvalat danışdı:

- Keçən il yayda bura gələndə gözlərimə inanmadım. Bərəncünün şırıltıyla töküldüyü, üç-dörd ovuc boyda sahəni əhatə edən balaca sututarda uzun bir ilan gördüm. Əvvəlcə qorxdum. Sonra diqqətlə baxıb gördüm ki, ilan hərəkətsizdir. Onu çubuqla sudan çıxarıb kənara - gün tutan bir yerə atdım. İlan hərəkətsiz idi. Mənə elə gəldi ki, ölüb. Başımız söhbətə qarışdı. Birdən donu açılan ilan hərəkətə gəldi, sürünə-sürünə kolların arasına girib gözdən itdi.

Sən demə ilan su içmək üçün Bərəncüyə gəlibmiş. Soyuq suya girən kimi onun bədəni donmuş, daha oradan kənara çıxma bilməyibmiş. Əhvalat xoşuma gəldi. Zarafatla dostum Cavanşirə dedim:

- Hə, deməli Bərəncü elə bulaqdır ki, onun suyundan içənin daxilindəki zəhəri, kin-küdurəti döndürməq qüdrətinə malikdir.

Hamımız gülüşdük. Başımız elə qarışmışdı ki, bir də ayıldığımızda, qaranlıq düşüb. Dörd yana bəylandım. Sayrışan ulduzlardan başqa heç nə görmədim. Ocağımızın közü də, dostlarımızın çəkdiyi siqaretlərin ışıltısı da ulduzları xatırladırdı. Mənə elə gəldi ki, özümüz də ulduz olub ulduzlara qarışmışdıq.

Əziz balacağın, biri var idi, biri yox idi, bir İzzət baba var idi. O, məşhur bir həkim, cərrah idi. O qədər zarafatlı idi ki, İzzət babanı görəndə adamın üzünə təbəssüm qonurdu. İzzət babanı da yaxşı ovçu idi. İndi onun ovçuluqla bağlı balaca həkim həm də oxucularımıza təqdim edirik.
bir xatirəsinə

İzzət SADIQOV

MƏRCANI DAĞLARA TAPŞIRDIM

Ömrümün ən sağlam, ən fərəhli günləri ovçuluqda keçib. Culfalı dostum Mə'simlə dağlara çıxmışdım. Bu dəfə tüfəngsiz, silahsız idik. Çadır yığıb, Aza çayının sahilində dincimizi alırdıq. Birdən Mə'sim məni dümsükləyib qəşşər yaylağı göstərdi. Sal qaya üstündə dağ qoyunu iki quzusu ilə dayanmışdı. Qoyun bizi görəndə qorxu hissi bala istəyinə üstün gəldi. Qoyun qaçdı. Quzular da onun dalınca özlərini dağ çayına vurdular. Quzulardan biri burulğana düşdü. Mən onu çətinliklə xilas edə bildim. Quzunu Mə'simin sırtına büküb evə gətirdik. Adını Mərcan qoyduğumuz bu quzu evdə özünü cəmi üç gün qərib apardı.

Mərcan iki il yarım bizim ailənin sevimlisi oldu. Sonra o, təbiətin hökmü ilə özünü qəribə aparmağa başladı.

Bir gün yığıb Culfaya getdim. Mərcanı aparıb Dizə dağının ətəyində dağ qoyunlarının ən çox gəzib dolaşdıqları yerə buraxdım.

Bu hadisədən bir il keçmişdi. Ayağım yenə Dizə dağlarına düşmüşdü. Mərcanı buraxdığım dağlarda "Mərcan, Mərcan!" - deyərək onu səslədim. Qəflətən qaya üstünə yanı balalı qoyun çıxdı. Məni heyret bürüdü. Bu, o Mərcan idimi? Şübhəsiz, o idi...